

Magnus.

Amerika är ett jävligt land. På många sätt och Södern kanske framför allt. Men det är också ett underbart land. Inte nog med att man kan få sig ett skjut ibland, det finns också en atmosfär av frihet, på landsvägarna på flaket till en truck, vinden i håret, ölen i kylväskan, klimatet som står darrande och fuktigt, sensuellt likt en kåt kvinna. En kultur som när den föddes bar på mycket gott. Den byggdes upp på drömmar av bara händer med tron som det viktigaste redskapet, hela USA:s historik är baserad på människans drömmar att spränga gränserna, sökandet efter paradiset, den vida prärien, hårt arbete. Mycket av det är förstört idag, trots att kulturen är så ung. Kanske gick man för långt, kanske blev man besviken när dom nya platserna visade sig vara så lika dom gamla. Kanske var kulturen FÖR ung, kanske är det därför det gått snett, alldeles för formbar, strukturen hann inte stelna innan den moderna människan kom med sina visioner, sin vetenskap, sina pengar. Det finns en kombination av morgondagens modernisering och gårdagens moral som jag fortfarande inte förstått mej på. Och just i det avseendet är Södern idag på många sätt ett typexempel. Auburn har ungefär 40 000 invånare, varav hälften är studenter. Sen finns också systerstan Opelika som ligger alldeles intill, dom går till och med i varann. Stadsgränsen går mitt igenom Hardy's, en hamburgerrestaurang. Står man i kön befinner man sig i Opelika, men när man sätter sig ner vid nåt av borden är man i Auburn.

Opelika är en gammal arbetarstad som först byggdes upp kring plantager och sen den stora bomullsfabriken som ligger i utkanten, omgiven av stans svarta slumområde. Har du sett filmen Norma Rae med Sally Field och Ron Leibman? Den handlar om fackföreningskämpen som kommer till en liten stad i Södern och slåss för arbetarnas rättigheter. Den spelades in i Opelika. Men filmens slut överträffade verkligheten. Än idag finns det inget fackförbund som fungerar på fabriken. I alla fall gjorde det inte det när jag var här för tio år sen. Nånting för LO att bita i.

Jag levde med människorna här, jag levde med rasproblemen som egentligen inte handlar om förakt inför dom svarta lika mycket som det handlar om den vita under- och medelklassens förakt inför sig själva. Jag tror det handlar om identitetsproblem. Förr, när dom svarta var slavar, var dom vita av högre rang, dom betydde något. När dom svarta sen plötsligt blev jämlika,

vad blev då dom vita? Istället för att dom svartas ställning ökade så drogs dom vita ner till samma nivå. I alla fall i deras ögon. Det gäller en identitet, en känsla av att tillhöra något väsentligt i småstadslivet.

Jag minns när jag växte upp i Västerås. Jag minns när den första negern kom till vår skola. (Jag säger neger, alltså negro. Det får man inte göra här. Man får inte ens säga black. Det är föraktfullt. Afro American är det som gäller nu. Önskar ibland att dom skulle lägga ner mindre energi på vad dom svarta ska kallas och mer energi på det verkliga problemen.) Det var nån gång på slutet av 70-talet. Han blev något exotiskt, något spännande, ett slags hjälte som alla ville prata med. Varför? Jo, för att vi andra inte kände oss hotade, vi hade vårt och några svarta i stan utgjorde inte något hot. För att inte tala om högstadiebrudarna som beundrade hans häck. Istället var det finnarna som det sågs ner på. Dom var många, dom bosatte sig i vissa stadsdelar och blev en majoritet där. Ett hot.

Du har ju varit i USA. Men du har bara sett västkusten, det är en annan värld här nere. Öppna landskap, doften av jord i människors händer, spåren av tidigare generationer i deras ögon. Omodernt och exklusivt på samma gång.

Tillbaka till ämnet: jag levde också med den religiösa sfär som omger hela Södern. Jag gick i baptistkyrka varje söndag, såg hur ungdomarna i min ålder som kvällen innan krälat omkring aspackade och halvnakna på nån föräldrarfri fest i villaområdet nu klädde upp sig i sina finaste klänningar och kostymer och med biblarna under armen försökte finna försoning och en egen identitet under högmässorna genom sång, böner, tungomålstal och extas. Jag såg hur dessa ungdomar stod upp i kyrkbänkarna och applåderade, sträckte sina händer mot taket med tårarna trillandes nerför kinderna och hur dom la 20-, 50- och 100-dollarsedlar i kollekten. Jag såg hur tjejerna efter gudstjänsten samlades i små klungor och överdrivet hysteriskt pratade skit om den eller den som varit ännu fullare kvällen innan, pratade om henne, horan, som hoppat i säng med honom som dom själva krälat för men fått nobben av.

Jag levde med den stenhårda uppfostran som präglar ungdomarna i Söderns småstäder, i den familj jag själv bodde i såg jag den skoningslösa intoleransen som fanns överallt. Jag hade två ”syskon”, en jämngammal bror och en syster som var två år äldre. Hon fick en gång utegångsförbud i två veckor för att föräldrarna hört rykten om att hon varit onykter på en fest där världens föräldrar kommit hem för tidigt. Dom visste att vi gick på fester, visste att vi drack, men så länge allt sköttes i hemlighet brydde dom sig inte. När däremot någon fick reda på det, när snacket gick i grannhusen och i skolan, då var dom tvungna att statuera exempel, sätta stenhårt mot tonåringarna. Det var inte tal om att diskutera alkoholen istället. Den ameri-

kanska Söders modell går ut på att hålla ungdomarna i schack genom hela High School för att sedan, när det blir dags för universitetet, plötsligt sparka ut dom ur huset, skaffa dom ett studentrum, helst i en annan stad, betala skolan och hyran och tvinga ungdomarna att klara sig själva. Dom ska bli vuxna. Hur fan ska det gå till när dom inte fått lära sig att stå på egna ben? Min ”bror” klarade det inte. En av dom sista kontakterna jag hade med honom var två år efter jag åkt hem. Han hade inte pallat med collegelivets alla friheter, hade kört på flera prov och blivit relegerad. Men han fick inte komma hem. När han skrev hade han precis hittat en lägenhet som han delade med tre andra och hade ett deltidsjobb på en fabrik som tillverkade badmintonracketar. Han tjänade tre dollar i timmen, det var då arton spänn. Den ekonomiska hjälpen hemifrån hade dragits in samma dag han lämnade skolan.

Men föräldrarna var underbara mot mej. Dom gav mej friheter som deras egna barn inte kom i närheten av, hjälpte mej i kontakten med andra människor, stöttade mej på alla sätt. Jag hade ofta dåligt samvete och försökte prata om det med mina ”syskon”, jag var rädd för att dom skulle bli avundsjuka och ogilla mej. Men dom förvånade mej, dom brydde sig inte, dom menade att det var helt naturligt att jag hade mina friheter och sin egen situation fann dom sig i, det fungerar såhär, sa dom. Dom klagade aldrig, försökte aldrig sätta sig upp mot föräldrarna. Och jag förstod redan då att mina ”syskon” skulle behandla sina barn på precis samma sätt.

Det finns ju alltid människor som skiljer sig från mängden. I vår klass fanns en kille som var inflyttad norrifrån och han hade helt andra friheter med sig hemifrån. Han fick vara ute senare än alla andra, fick ta hem kompisar på helgerna och dom fick sitta och dricka öl när föräldrarna var hemma. Men det var aldrig nån som ville hem till honom. Han fick en stämpel på sig, dom andra eleverna stötte ut honom, han var inte som dom. Han skrämde dom.

Ibland kunde jag till och med känna att föräldrarna älskade mej mer än sina egna barn. Men jag tror inte det var så. Det var helt enkelt enklare med mej, jag hade mina riktiga föräldrar även om dom var hemma i Sverige, dom behövde inte stå till svars på samma sätt, behövde inte ta samma ansvar för mej gentemot vänner och bekanta. Dom vågade låta mej leva friare.

Var ser vi rasismen hemma, Magnus? Visst, vi läser om attentat mot invandrare, vi hör talas om mobbning i skolorna och så vidare, men det är en begränsad skara. Här borta fanns en helt annan känsla, den är inte lika påtaglig och inte lika aggressiv, jag vet inte ens om jag vill kalla det för rasism. Mycket av tillvaron kretsade runt skolan. På rasterna kunde man se svarta och vita stå och prata med varann i skolkorridorerna, men dom

umgicks aldrig på fritiden. Jag försökte i början lära känna flera svarta killar i min klass, men dom var inte intresserade. Jag kunde känna en rädsla blandad med likgiltighet, ibland till och med ett förakt från dom gentemot mej, ett slags omvänd rasism. Kanske trodde dom inte jag hade ärliga intentioner, eller kanske, och förmodligen, fanns det ett ömsesidigt avståndstagande som inte bara kunde läggas på dom vita. Skapad av historien.

Efter ett tag gav jag upp, jag smälte in i dom vitas liv, pratade nedsättande om negrer med kompisar, kallade dom för niggers, skämtade om att dom luktade. Att umgås med svarta blev lika orimligt för mej som för dom andra, något man helt enkelt inte gör. Kanske var det av samma anledning som dom svarta tog avstånd från mej i början. Vad skulle grannarna säga om dom kom dragandes med en vit efter skolan? Det fanns markant avgränsade bostadsområden för vita respektive svarta.

Jag var 17 år. Man formas lätt av sin omgivning då. Samtidigt var jag bara där i ett år. Hur ska det inte då vara för dom människor som levt här hela sina liv?

Varför älskar jag då Söderm. Jo, av alla dessa orsaker. För att den en gång släppte in mej och lät mej se alla hemligheter, mörka som ljusa. Och när magnolian blommar är Söderm en av världens vackraste platser. Och för mej, nu, är den ett slags odysse genom gamla minnen, platser jag känner till och samtidigt något nytt, en plats att skapa den närmaste framtiden på, att filtrera mej själv och mina upplevelser, sortera bort skiten. Jag hoppas kunna rasera många av dom falska föreställningar jag har.

Okej, det var min lilla essä om livet i Alabama. Imorgon drar jag till Florida med Les för att förtränga julen, något jag ser fram emot. Mot Budweiser country!

God Helg.
Frank.

22.12.91

Charlotta!

Avigsidan har en enda god egenskap – den har en rätsida också. Det gäller bara för oss människor att komma ur våra kläder och vända dom ut och in.

Du som syr så mycket, förstår du den bilden?

Med avigsidan menar jag våra besvikelser. Dom sitter närmast kroppen och skaver. I mitt fall det som hände innan jag åkte. Och ovanpå dom våra maskeraddräkter vi sätter på oss så fort vi blir osäkra. Och rätsidan är hoppet, tron på sig själv. Rätsidan är den att efter storm kommer lugn, efter regn kommer sol, efter lögn kommer ärlighet. Det enklaste vore om man så snabbt som bara möjligt kunde riva sönder den där dräkten eller tvångströjan man satt på sig och blotta besvikelsen. Stå ärlig i stormen, liksom. Men det hade inte jag kraft till. Jag fick jobba, kämpa – vrida och vända, en centimeter i taget. Jag släppte ur all luft i lungorna, och så, efter några veckor blev den större och större, jag fick utrymme mellan hud och tvång, jag kunde långsamt åla mej ur den.

Kanske sitter jag fortfarande fast med en arm eller så, men annars känns det nästan som jag lyckats komma fri. Som om jag står bar.

Det var inte första gången jag kom i kläm mellan mej själv och allt runtomkring. Du och jag har också upplevt det tillsammans. Jag tror inte du kunde förstå det, inte då i alla fall. Förstå hur jag kände det – otillräcklighet, självförakt för att jag inte kunde möta dej halvvägs. Jag kanske inte heller förstod det. Men jag tog på mej skulden. Det var enklast så.

Tänker du nånsin på våra minnen? Eller har du och han så många nya att du inte längre behöver dom gamla? Hur ofta slår bilderna från semestern längs Höga Kusten emot dej? Är dom bilderna lika ljusa för dej som för mej? Softade liksom, som Katherine Hepburn i nån 50-talsfilm.

Jag har andra bilder också:

Första gången du sov hos mej och vi älskade i badkaret med Vivaldis fyra årstider på stereon som fyllde hela lägenheten med liv. Morgonen därpå när du hade åkt till jobbet och jag för första gången kände lukten av dej i en av mina handdukar. Hur jag satt vid köksbordet och tryckte handduken mot ansiktet. Eller när vi gick och storhandlade, videofilmer vi såg tillsammans. Midsom-

marfirande med din familj.

Jag minns också hur vi satt uppkrupna i varsitt hörn av min soffa den där gången då vi för första gången berättade för varann att vi varit otrogna. Muren som byggdes upp mellan oss där i soffan. Den kvällen var det bara du som grät. Och några dar senare, när vi försökte prata om det igen och ingen visste vem som hade gjort mest fel. Det var bara du som grät då också. Jag minns din kalla blick, ditt tomma ansiktsuttryck efter aborten. Hur länge hade vi varit tillsammans då? Ett halvår? När du sa att du inte ville ha mej med och jag inte ens hade vett att ifrågasätta, att tjata mej till att få hålla dej sällskap, hålla dej i handen. Jag gick på stan istället under tiden. Letade bland skivbackar efter något fynd. Utan att våga föreställa mej hur du hade det, hur du låg uppfläkt. Hur jag ville, men inte kunde förmå mej till att trösta dej efteråt. Hur du plötsligt slog allting ifrån dej, satte upp en leende fasad, låtsades som ingenting hade hänt och ville älska bara några dagar efteråt. Hur ont det gjorde i dej, men du knep ihop munnen och kämpade tappert. Du förträngde det, det var inte din kropp som hade misshandlats så. Sen slog jag också bort det. Vi lyckades aldrig tala om det igen. Inte på allvar.

Gör det ont att bli påmind? Inte för mej, jag tänker på det varje dag. Jag tänker på det varje dag jag är med någon annan, jag tänkte på det varje dag jag umgicks med Lisa. Jag måste. Det är en del av mitt liv, jag vill lära mej leva med mitt förflutna.

Men det gör inte ont längre.

Jag undrar ibland hur det hade varit om det blivit annorlunda.

Om vi blivit föräldrar.

Jag mår bättre nu. Jag inbillar mej att jag kan förstå Lisa på ett annat sätt nu. Jag är glad över att slippa julen hemma, glad över att få rå om mej själv.

Jag har hela tiden trott att du och jag ska träffas igen. Lära känna varann på nytt och göra allting annorlunda. Jag vet inte varför, det har bara känts så. Men nu har jag insett att det inte kommer att bli så, insett att man inte kan lära känna varann igen. Förmodligen har vi heller inget mer att ge varann.

Och det finns trots allt bra bilder. Jag ska försöka lära mej att njuta av dom.

Jag är kvar i USA. I morgon åker jag till Florida. Jul på beachen. I solglasögon och sand. Jag saknar inte snön. Jag kommer inte att sakna adventsstakarna, skinkan och tomteblossen. Men jag ska tända ett ljus i solskenet. För att acceptera det som varit. Livet är nu – på grund av det som varit. Tända ett ljus för vår kärlek. Tända ett ljus för idag. Allting lika levande, alla minnen som legat likt sopor på vägrenen och väntat på något nytt. Jag ska ta dom

med mej. Vi tar alla våra steg. Mina ska bli rakare. Dina har alltid varit vackra.

En kyss på vägen.
Frank.

Lisa

Vi lever i ett land av röster
En del skrattar
andra gråter
Många skriker för att bli hörda
Andra viskar
rädda för att märkas
Det är så jag ofta upplevt dej
Orolig för att det du säger inte betyder något
Det är fel
Och istället för att låta folk sätta sig på dej
ska du ställa dej upp och skrika dom rakt i ansiktet
Att du är viktig

Skrik
Frank

P.S. Min röst har tystnat den senaste tiden
Den vilar upp sig för att lära sig säga dom rätta sakerna
I morse sjöng jag i duschen

22.12.91

Anne.

Jag skriver till dej för att tala om att jag inte hatar dej.

Jag har inte ens rätt att vara förbannad på dej. Jag skriver för att be om ursäkt.

Det hade hänt ändå. Hade det inte varit du hade det varit nån annan. Det hade förmodligen bara tagit lite längre tid.

Jag reagerade som jag gjorde för att jag hade lyckats lura mej själv till att tro att jag skulle kunna få Lisa. Med kropp och allt. Jag trodde allvarligt att jag skulle kunna förändra henne, att jag var den utvalde. Sjukt, eller hur? Ännu värre var att jag aldrig insåg vad jag höll på med.

Jag hade aldrig blivit nobbad för att jag är man tidigare. Det är väl där hela problemet ligger. Mitt manliga ego vägrade ta den smällen. Vi män är ganska bra på att se runt sanningen när den är obehaglig. Och det gjorde jag, för inte kunde hon väl vara allvarlig, jag skämtade bort det, inte kunde väl hon leva utan en man hela sitt liv. Jag trodde inte det.

Jag vill be om ursäkt för mitt förra brev. Jag kände mej så sviken att jag inte kunde tänka klart. Allt jag kände var denna enorma vrede mot dej som hade förstört allt.

Du har inte förstört ett skit. Tvärtom, du har hjälpt mej att vakna.

Jag älskar verkligen Lisa. Det vill jag inte sluta med. Men jag vill få den kärleken att bli djupare, tränga förbi den erotiska lockelsen, sjunka till en botten där bara vänskap gror. Det måste gå. Och jag måste sluta tänka på Lisa som den stackars vilseledda flickan som bara väntar på att stora, starka Frank ska komma och väcka henne ur hennes mardröm.

Kanske älskar du också Lisa. Det vore bra.

Hoppas du kan förlåta mej.

Frank.

22.12.91

Redaktören!

Hur mår du? Hur mår alla? Hur mår Anne?

Jag har skrivit ett brev till henne idag. För att be om ursäkt. Om hon har visat det första brevet jag skrev till henne så vet du varför. Egoistisk vrede kan vara ruskig ibland.

Jag önskar att jag hade haft nån här som hade kunnat sitta vid sidan om och titta över min axel. Som tagit pennan ur min hand, rivit sönder papperet jag skrev på, ruskat om min kropp. Jag behövde få det ur mej, men det var fel sätt. Jag behövde vakna. Det känns som om jag gjort det nu.

Två dar kvar till jul. Har ni varit på stan på skyltsöndan och druckit glögg och haft snöbollskrig i skymningen på torget som vi gjorde ifjol? Har ni haft pepparkaksbak i Jungfrukammaren? Har du visat Fabian hur man bygger snölyktor uppe i slutningen vid kyrkan?

Ta med honom upp på Norra berget. Det finns många mysiga stigar i skogen bakom vandrarhemmet. Visa honom utsikten över stan och peka ut Jungfrukammaren. Och peka sen ut över horisonten mot väster och säg att långt, långt därborta, där sitter Frank i ett litet rum i solen och skriver brev till er.

Frank.

P.S. Fabian!

Jag vet att det här kommer sent, men jag ville önska dej en god jul. Hoppas tomten kom som han skulle och att han inte glömde något på din lista. Kram. Frank.

28.12.91

Magnus!

Goda mellandagar! Jag minns att när jag gick i mellanstadiet så hade vi en kille i klassen som var född den 28 december – Menlösa barns dag. Vi mobbade honom för det i tre års tid. Än idag vet jag inte vad den dan egentligen står för.

Själv är jag född på sommaren. Ett sommarens barn som blommar upp i maj och långsamt vissnar i september. Född under solen, skapad av ljuset, klängandes i solstrålen över sommarängarna med pilbågen i hand. Jag sköt prick på regndropparna, skrek åt åskmolnen, skrämde iväg blixterna.

Jag är lite full. Sitter här brunbränd och slö. Jag hade tänkt gå ut ikväll, men Les ringde och sa att han inte orkade, Rick har åkt hem över julen och jag orkar inte ta mej för något på egen hand. Det får bli några brev istället. Men vinflaskan var redan öppnad, och man ska alltid avsluta det jobb man påbörjat. Iskall Sangria. Jag drack ofta det i tonåren. Jag hade glömt hur gott det är. Ska det vara på riktigt ska det ju vara med isbitar och äppeltärningar. Kanske en citron- eller apelsinskiva. Jag har bara is, men det får duga ändå. Jag har fortfarande beachen i kroppen. Skål, broder!

Julen är över. Jag fick inga presenter. Jag gav inga presenter. Det känns inte som om jag gått miste om nåt. Det blev mycket riktigt Florida. Solskensstaten! Mitt land! Solgudens arv till människan! Men vi tog oss inte så långt söderut som det var tänkt från början, vi hamnade istället på nordkusten, eller vad man ska kalla det, landremsan som liksom går in i kontinenten rakt söder om Alabama och sträcker sig in till Mississippi, mot New Orleans till. Vi var två dagar i Panama City, två dagar i Pensacola. Två turiststäder med en märklig blandning av amerikansk plastkultur och den gamla franska kolonialarkitekturen. Båda städernas centrum går i gammal fransk stil med trånga kullerstengator, jazzklubbar och stora gamla trähus med pelare och stora balkonger med vackert svarvade järnräcken. Men ju närmare utkanten och beachen man kommer, desto mer tar den amerikanska sidan över – platta stenhus, mängder av supermarkets, alla dessa matbarer och alla dessa bensinmackar. Breda vägar och enstaka palmer. Vädret var fint, varmt, svensk högsommar och lite mer därtill, men havet kallt, dom kyliga nätterna kyler ner det och på dagarna hinner det aldrig hämta sig av chocken.

Tänkte berätta om hur man kan tillbringa en kväll i Florida. Eller hur man inte ska tillbringa en kväll i Florida om man vill undvika att vakna med huvudvärk, samvetsqual och utan pengar i plånboken. Framför allt är det berättelsen om hur man bör ge fan i att fira julafton, i alla fall enligt dom gamla, hederliga kristna idealen. (Märker att jag är lite packad, snart slut på vinet, du får ursäkta, men jag ska försöka att berätta så noggrant som möjligt ändå). Vi kom ner dan före doppardan, checkade in på Motel 6 längs med motorvägen en bit bort från centrum respektive stranden. Det tog oss cirka fem timmar att köra, först på motorvägen genom Alabamaskogarna, den sista biten i ett oerhört trist Floridalandskap, platt, skitfullt, bara skog och reklamskyltar längs med vägen. Men när vi närmade oss havet sprack skogen upp och man kunde nästan se den stora sjön långt därborta bakom värme- och avgasdiset, trafiken går långsamt, rödljusen tar vid, stoppskyltar vid varenda jävla korsning, barnfamiljer går längs med trottoarerna.

Vi höll oss till motellet första kvällen, en bit mat på en Kinakrog strax intill och sen några uppfriskande Tom Collins i den lilla bar som faktiskt fanns på motellet. Billigt som fan! Juliafton skulle firas på vårt eget lilla sätt. Vi bestämde oss för fullt ös. (Sitter här och stirrar på vinglasen. Det är vackert, tycker jag, det är fullt av imma att måla bilder på. Ska skriva nåt: Frank älskar Lisa! Sant!) Skärpning! Okej, vi tillbringade julaftonsdagen nere på beachen, mestadels i nån av barerna med söta, sliskiga cocktails. Hem för ombyte framåt kvällen, bärs i duschen. Sen tillbaka till beachen, fast på andra sidan dom stora hotellkomplexen som helt skymde stranden från den huvudväg som löpte parallellt med strandremsan. Huvudgatan är kantad av barer, klubbar och diskotek. Hela tiden strömmar bilar sakta förbi, glidande, nedcabbade, truckar, bilar fulla med människor, mest ungdomar som åker och festar, musiken strömmar ut från döm öppna fönstren, basdunket från alla olika håll smälter in i varandra. Vi bestämde oss för att skita i diskoteken, istället inledde vi kvällen i en countrybar med trubadur och varsin T-bone stek. Spelade en jävla massa bra musik, Jimmy Buffett, John Prine och annat som du aldrig hört talas om eftersom du aldrig bott i Alabama. Till det drack vi Margeritas och öl. Vi började bli fulla nu... (åh denna vindrinks kittlande hemlighet här i mitt rum i skymningen, fel mörkret utanför, med dörren öppen och Lou Reed som gäst, du skulle vara här nu... och tar vinet slut är det bara att promenera ner till Krogers, nattöppet livsmedel, och köpa fler.)

Okej, jag börjar bli packad. Vi började också bli packade. Vid elva vinglade vi ut därifrån och visste inte vart vi skulle. Ska man i efterhand analysera kvällens alla skiftningar kan man nog med rätta säga att det var vid den här tidpunkten som det moraliska förfallet påbörjades. Vi fick syn på

skylten på ett mindre hus på andra sidan gatan, en vit stenbyggnad med mörkklagda fönster och några enstaka bilar på parkeringen. ”Top and bottomless girls. All night long”, stod det i röd neon, och bredvid en kvinnofigur, också i röd neon eller lysrör eller vad fan det är och på kvinnan blinkade bh:n och trosorna i blått, ena stunden på, andra av. Les och jag såg på varann, tillbaka på skylten, på varann igen och skrek: Yeahhh!

Vid en bil utanför hängde ett gäng grabbar. Dom undrade var vi hade spriten nästan. Vi pekade mot klubben, men dom bara garvade och skakade på huvudet. En av dom kom fram till mej, la moderligt en arm runt min axel (han var faktiskt fet som en jävla morsa) och förklarade att strip-klubbarna inte hade tillstånd att servera alkohol. Däremot gick det bra att ta med sig egen. Les och jag började snurra runt på parkeringen för att se om det fanns någon mack eller liknande i närheten. Min morsa undrade då om vi verkligen ville betala pengar för att se några fula, nerdrogade brudar vagga fram i osensuella rörelser. Vi blev ju tvungna att hålla med om att det inte lät alltför lockande, och han höll med han också, och alla höll med tills det inte längre fanns nånting att hålla och så sa dom att om vi ville se riktigt fräscha brudar på ett ställe med klass så skulle vi hänga med dom. Vi höll fortfarande med. Jag tror vi hade hållit med om vad fan som helst just då, bara vi snart fick titta på brudar. Vi satte oss i deras bil, min mamma, hans tre vänner, Les och jag. Vi rullade nerför huvudgatan som alla andra. En ginflaska passades mellan fram- och baksätet. Så fort chauffören fick syn på nån snygg brud på trottoaren saktade han ner farten, tutade, stack ut huvudet genom sidofönstret och slickade sig om munnen. Vi andra skrek och hängde på.

Vi stannade vid en mack så att Les och jag kunde köpa varsitt sixpack i en brun påse. Framme vid klubben ställde vi oss vid dörren med drickat under armen. Man var tvungen att ringa på dörren och efter en stund kom det en stor kille och öppnade, synade oss och steg åt sidan. Inredningen var exklusiv, väggar av mörkt trä och heltäckningsmatta. Röd förstås. Det fanns två rum, ett stort och ett mindre. I det stora rummet fanns en scen, i det lilla ett antal bord med stolar ganska glest utplacerade. Belysningen i det lilla rummet var betydligt mera dämpad, vid ett av borden dansade en naken tjej framför en gubbe. Längs med ena väggen i det stora rummet fanns ett stort, avlångt akvarium och inne i det, bland tre boaormar som slingrade sig runt hennes kropp, låg en naken negress.

En söt, klibbig och instängd doft slog emot oss när vi steg in. Belysningen var röd. Scenen var upphöjd nån meter över golvet och från scenen upp mot taket gick tre pelare klädda med lysrör i rött, gult och blått. Runt scenen stod det pinnstolar utan bord. Det var en del folk i lokalen: inga kvinnor (undrar varför?!), några män i flanellskjorta och jeans, två svarta killar

med guldkedjor och skraddarsydd kostymer, ett gäng collegeungdomar och några äldre män i slips och gråsprängt. På scenen kom flickorna upp, en i taget. På stolarna runt scenen satt det några män och tjoade förtjust, skrek runda ord (fuck and tits and ass och sånt där kultiverat, eller titties and beer som Zappa skulle ha sagt) och la dollarsedlar på scenkanten för att locka till sig kvinnorna.

Vi satte oss runt ett bord några meter från scenen, ställde upp ölburkarna på bordet och tittade nyfiket omkring. Varje dansnummer tog ungefär fem minuter, tjejerna kom fram ur ett draperi bakom scenen, iklädda bikini. Inom en minut var bikinin avskalad, dom gick sakta fram till nån av dom ljusrörsbeklädda pelarna och gned sina kroppar mot den. Deras hud lyste i olika färger. Under tiden såg dom sig omkring och kollade vilka som lagt fram pengar, gick fram till dom, dansade nära scenkanten någon minut, borrade fast blicken i männen, böjde sig fram och skakade med bröstet framför dom. När dom var klara gjorde dom en markerande gest med ena armen och genast var männen framme med nya sedlar som dom stack in under det ensamma strumpebandet som satt runt det ena låret. Så gick dom vidare till nästa man.

Tjejerna var snygga, sexiga och sminkade. Precis så som man tänker sig såna här brudar. Flera av dom hade pumpade bröst. (Sangrian tigger om mina kyssar... den ljusröda ljuva vätskan blandas med min saliv, dansar runt i munhålan en stund, hälsar på gommen och sköljer friskt ner genom halsen... jag börjar bli packad. Men jag kan se klart. Klart som korvspad. Fy fan! Korvspad och tuttar. Vilken kombination. Att hälla korvspad över dom och sen slicka upp den... Var var jag? Jo, vi satt där runt bordet, våra amerikanska vänner hade sökt sig fram mot scenkanten, Les och jag satt kvar, lite blyga, fascinerade, nyfikna, kittlade av sexuell utstrålning. Eller nåt sånt. Jag var så full att jag hade svårt att konversera och Les var inte heller intresserad, han gömde ansiktet bakom ölburken och ögonen lyste som hos ett litet barn. Jag tittade mej omkring och undrade var fan jag hade hamnat nånstans. Så långt borta från Jungfrukammaren och Lisa bredvid mej i sängen med den där jävla t-shirten på, så långt borta från Charlotta och min hand runt hennes bröst när vi vaknade om morgnarna, frukost i morgonrockar och sex i duschen. En ny strippa hade kommit upp på scenen. Olik dom andra, inte lika vulgär, lite mindre, autentiska bröst, smal utan gropar i låren. Jag märkte snart hur hon tittade på mej, intensivt, klädde av mej (?) med blicken samtidigt som hon smekte med händerna över kroppen. Jag förmodar att jag stirrade tillbaka. Innan jag visste ordet av var hennes nummer över, hon tog på sig bikinin och kom fram till mej. Les skrek till och sparkade mej på smalbenet under bordet. Strippan drog fram en stol och satte sig bredvid mej. Hon frågade vad jag hette, var jag

kom ifrån och jag svarade artigt. Hon sa att jag hade ögon hon skulle vilja lära känna. Sen frågade hon om jag inte ville att hon skulle dansa bara för mej, alldeles privat i nåt undanskymt hörn i andra rummet. Jag frågade vad det kostade. 10 dollar topless, 20 om jag ville njuta av hela härligheten. Jag avböjde, men försökte vara snäll och sa att hon hade en snygg kropp. Les skrattade till. Hon satt kvar en stund, frågade om jag var helt säker, ursäktade sig, gav mej en puss på kinden, gick därifrån och klättrade upp på scenen igen. Jag hade svårt att inte stirra. Knappt hade hon börjat dansa för-rän det kom fram en kille och satte sig där hon hade suttit. Han bjöd på medhavd, fickljummen whisky. Berättade att han brukar gå hit, bästa stripporna i stan, och att Theresa, som tjejen hette, var ställets bästa strip. Han sa att han hade fått njuta av hennes privata show några gånger. Nånting i hästväg, sa han. Ett sånt tillfälle fick jag bara inte missa, sa han och bjöd på mer whisky. Jag halsade och nickade förstående, stirrade på hennes dans, hur hon låg på golvet med särade ben rakt upp i luften framför en äldre man, och jag blev mer och mer upphetsad. Allt runtom mej flöt omkring i dimmor, bara Theresa var skarp och hon var egentligen den enda där, det var hon och jag och resten av världen ointressant, hon såg på mej, jag såg på henne, hon smekte sig över bröstet, jag lutade mej tillbaka i stolen och halsade av ölen.

Några minuter senare satt jag på en annan stol i ett mörkt hörn med hennes nakna bröst framför ansiktet och hennes nakna underliv som gned mot mitt lår utanpå jeansen. Jag la min hand på hennes lår, flyttade den högre och högre upp men då kom hennes hand och drog ner den en bit igen. Hon ställde sig upp, vände sig om och böjde överkroppen framåt samtidigt som hon rörde baken i långsamma cirkelrörelser några decimeter från mitt ansikte. Jag kunde se skåran skymta innanför skinkorna. Så vände hon sig igen, satte sig i mitt knä, sköt upp bröstet mot mitt ansikte och frågade om jag tyckte om det. Hon var hela tiden väldigt noga med att min mun låg mot huden mellan bröstet, inte mot nåt av dom. Jag försökte smeka henne igen, på bröstet, men hon tog snabbt bort min hand. Strax efteråt var tiden ute och hon klädde på sig bikinin som hon lagt på bordet bredvid, blinkade med ögat och gick därifrån med mina 20 dollar som jag betalat i förskott.

Jag satt kvar på stolen en liten stund och stirrade innan jag reste mej upp, kände hur benen inte ville följa med och ramlade över en stol som stod i vägen. Jag lyckades komma på fötter igen och gick tillbaka till bordet. Det var tomt. Les satt med dom andra vid scenen och viftade med dollarsedlar. Det svartnade för ögonen, hela lokalen snurrade framför mina ögon och jag kände hur magen började dra ihop sig i kramper, rusade mot utgången, runt hörnet, stöp i en rabatt och spydde. Jag vet inte hur länge jag låg i rabatten, men efter ett tag kröp jag därifrån och satte mej på marken lutad mot

huset. Strax efteråt öppnades dörren några meter ifrån mej, ut kom Theresa och whiskykillen hand i hand, gick fram till en bil, satte sig i den och åkte därifrån.

Så gick det till när jag gjorde min debut på stripkubb. Les och dom andra kom efter ett tag och dom skjutsade oss till vår bil. Les fick köra till motellet.

Juldagsmorgonen kom i alla sin prakt. Jag mådde inte alltför bra, låg i min säng och vred mej i mina bakfyllleplågor, Les låg i sin och garvade.

Jag ska försöka hålla mej ifrån såna ställen i fortsättningen.

Men det är historia nu. Jag orkar inte skriva mer. Jag vill ha vin! Alla menlösa barn har för länge sedan öppnat sina presenter, mellandagsrean hemma skapar sitt kaos, bolagsköerna inför nyår ringlar sig långa runt kvarteren, själv tar jag på mej mina skor, går några hundra meter nerför vägen och väljer och vrakar bland Krogers vinsortiment.

Frank.
That's me, honey.

29.12.91

Redaktören!

Seafood-lover! Nu ska jag göra dej avundsjuk. Jag har ätit den ultimata hummern. Det var på juldagen. Både Les och jag, framför allt jag, var enormt bakfulla. Det hade varit en mindre lyckad julafton. Eller i alla fall annorlunda längs med strandströmen i Panama City.

Vi kom upp ur våra sköna motellsängar framåt eftermiddagen efter att ha botat huvudvärken med tv och coca-cola (det måste finnas bättre sätt!). Vi lät bilen stå och promenerade den dryga halvmilen ner till stranden. Sen gick vi längs med strandremsan som aldrig tar slut i säkert två timmar. Det började skymma, lamporna från restaurangerna och hotellen lyste upp stranden och reflekterades i vattnet, här och där en pir, några surfare som red på dagens sista vågor. Vi hade inte ätit och började leta efter nåt mysigt ställe.

När vi gick där såg vi hur en mindre fiskebåt kom in och la an vid en brygga längre bort, vi hade passerat det värsta turistområdet, hotellen stod glesare och glesare, dom bofastas små trähus blev fler och fler. Vi gick fram till båten och såg hur dom mörkhyade fiskarna, med sina ärrade ansikten och kroppar efter för många år i den heta solen, lastade av mängder av fisk som legat på båtgolvet tillsammans med linor, kastspön, fisknät och små handharpuner. Vi blev nyfikna, började prata med dom tre fiskarna som alla bröt på spanska och erbjöd oss till och med att hjälpa till. Dom log överseende och sa att det behövdes inte. Men dom var generösa, när allt var klart och båten uppdragen skänkte dom oss en stor och ståtlig hummer. Levande. Vi fick en liten tygsäck att bära den i. Promenaden därifrån till restaurangen dom tipsat om blev ett riktigt äventyr, hummern ville inte alls ligga i den där lilla säcken utan gjorde vad den kunde för att ta sig ur och flera gånger var det nära att dess klor fick tag i Les fingrar när han tafatt och ovan bar på säcken.

Vi hittade restaurangen, gick in i köket och frågade hovmästaren om dom kunde tänka sig att laga till den åt oss. Vi erbjöd oss att betala fullt pris trots att vi stod för råvaran. Det gick bra. Måltiden blev en högtidsstund. Räkcocktail som förrätt, isvatten, vitt vin och vitlöksbröd till hummern. Vi var nästan dom enda gästerna i den lilla restaurangen som inte många turister verkade hitta till. Väggar var fulla av gamla svartvita fotografier

som föreställde stolta fiskare med sina fångster, där hängde nät som draperade väggar och tak och överallt var gamla fiskeredskap upphängda. Men en av kortväggarna var helt tom, så när som på en stor svärdfisk, en Blue Marlin, som var uppstoppad och hängde mot den vita väggen. Den vackra fisken fick en hel vägg för sig själv.

Jag är tillbaka i Auburn nu. Väntar in det nya året i mitt rum. 1992. Jag ser fram emot det. Det kan bli bra. Känner också att hemfärden börjar närma sig.

Sköt om dej.
Frank.

Charlotta,

det här brevet kan bli det sista du hör från mej. Någon viskade i mitt öra att minnen är som bäst när dom är just minnen. När dom är bilder från en svunnen tid som sitter inramade i ens medvetande, med respekt uppsatta och med lika stor respekt lämnade att vila.

Kanske skriver jag det här bara för att göra dej en tjänst. Jag vet inte. Men jag vaknade i morse med en märklig känsla, som om jag drömt något väldigt viktigt, men jag kunde inte få fatt på drömmen, kunde inte minnas den och vad den handlade om. Men jag tror att du fanns med.

Jag älskar dej, Charlotta.

Därför lämnar jag dej nu. Jag släpper mitt krampaktiga grepp runt din kropp i mina fantasier. Jag släpper kontrollen av alla bilder från vår tid tillsammans och låter dom sväva fritt inom mej, låter dom ta dom vägar dom vill ta. Några kanske svävar bort, försvinner ur mitt medvetande, andra kanske lägger sig tillrätta i nåt hörn och hälsar nya välkomna. Sen kryper dom fram bara ibland och säger: Hallå, glöm inte mej, jag är vacker, jag är viktig för dej. Det får dom gärna göra.

Det finns så mycket jag vill be om ursäkt för.

Men jag vet inte hur. Och jag vet inte längre varför. Mina tankar har för länge sedan förvrängts och den verklighet du en gång stod för har förvandlats, blivit till nåt annat, blivit en sten jag släpat på. Jag är nykter men jag har inte kunna se nyktert. Jag kan fakta, jag kan lägga dom på plats, men jag har inte kunnat förstå vad dom betyder.

Du har blivit en avlägsen dröm som jag gång efter gång famlat efter. Som om någon plötsligt skulle resa sig ur biomörkret, rusa fram mot bildduken och försöka få fatt på hjältinnan i filmen. En nästan komisk bild. Eller sorglig. Och lika sorgligt har jag faktiskt klivit in i den bilden och satt mej i en fåtölj med bilden levande sitt låtsasliv runtom mej.

Du är inte så underbar.

Du är inte så felfri.

Du är inte så vacker att allt annat förbleknar.

Det är därför jag kan älska dej idag.

Lev ditt liv med fel och brister. Acceptera dom.

Det är det som skiljer dom starka från dom svaga.
Det är då det blir som vackrast.

Frank.